

راما، که زور به خوشیه وه سهیری ده کرد! . . . له م جهوت
رؤزه ی رابورد وودا، شوکریه تنها بوی سیستر نه بوو، به لکو
تهو شرکه ی خستبوویه نه ستوی خوی، گه لیک له وه زیاتر بوو؛
به په نجه نهمه کانی به سوزی، به قسه خوشه کانی،
تیشکیکی خوشنوردی ده خسته دلپه وه - که ته ورا ده کشا،
تهویش له ته کیه وه . له قهراخ قه ریسوله که وه داده نیشت،
به ده سه سرینک ریچکه ی عارقه ی نیچه وانی ده سری به وه، به
په رداخ ناوی ده کرده قورگی و پیش برکنی له گه ل دایکه که ی
ده کردو له و زیاتر خزمه تی ده کرد. دایکه که ی به شهرمه وه
ده ی گوت:

- کچم، بو خوت نه زیهت ده ده ی، خو من هیشتا توانای نه وه م
ماوه خزمه تی بکهم . . . له م دونیایه له و زیاتر کیم هه به؟! .
- جا پنه، تهو قسه یه بو ته که ی . . . ته ی منیش خزمی خوتان

شوکه به راستی خزمی دایکی بوو، به لام خزمیکی
دوور . کچیکی روو خوش بوو، پیکه نین روخساری به ر
نده دا، قسه شیرینه کانی ده چوونه دلپه وه، هه میشه هه ولی
تهو ی ده دا، بو هه ر که سینک بی ناسیایه، یا روو به رووی
ببویایه، ده ستی یارمه تی له بواری پیشه که ی خوی، بو دریز
بکات، ته گه ر تهویش نه بویایه به زه رده خه نه به کی گه شاهه
پیشه وازی ده کردو ته م زه رده خه نه به ش، تیشکیکی
پرشنگداری لی هه لده ستاو ده مورچاوه ناشرینه
خوریکه و او به که یی و لوو ته دریزه چه ماوه که ی داده پووشی .
فرهاد پیش نه خوشیه که ی ناشانی له گه ل کچه نه بوو . به لام
که چاک بووه، کچه چهند جارینک بو مالله که بیان ده عوه تی کردو
گه لیک جاریش نیسواران ده هاته لای دایکی و چاویان به
به کتری ده که وت . . . کوره تهو ته یگه یشت که کچه توری بو
داناوه ته وه و گه ره که یه تی بی خاته ناوه وه ی کچه هیشتا جحیله،
له وانه به تازه له ته منی سی سالی ره تی کرد بی؛ به لام سه وادی
شوو کردن به ته وائی له که لله ی دابوو، وای لی کرد بوو، که
گه لیک جار هه نگاوی نه حمه قانه بنیت و نه نجامه که شی
مسوگر نه بنیت، واشی لی کرد بوو، که په یوه ندی له گه ل چهند
گه نچیکی وایسه ستی . که مه به سیان هه ر رابواردن بوو!
ده شبی کارکردنی له خسته خانه ته م جو ره بارو دوخه ی بو
په خساند بی، ده رفه تیکی وای خستبیته به رده م، که خه لکیکی
زور بدینی و په پوه ست بیت له گه لیانا . . ! چهند جارینک له
ته نجامی حه زلی کردنه کانی، تووشی هه ناسه ساردی هات،

هفته یه ک زیانسه، هه ر تهو کاته وه تووشی هه لاهه تیکی
تیژی کرد! نه ناو نویسه که ی دا هه نه ست وه ته وه، شوکری به ی
سیستریش، هه موو نیو، به ک سه ری لی ده دا و دوزری به کی
په نسیلی نه رانی ده چه قینی و هیندی ده رمانی پیوستیشی
ده داتی . . . ته م ش جاری به که م نی یه، که تووشی
هه لامه ت و کوکه و سینک نیشان ده بیت؛ بگره هه ر کاتینک
وه رزی زستان له گه ل خویه وه، سه رما سه خته که یی و باو بارانی
به ته وژی ته زینه ر بنیت، تهو به کسه ر نه خوش ده که وت و
ناووه کانی ده سوویننه وه وه کو دوو توپی ته سفه نج سوور
ده ناوسین و ریگای هه ناسه وه رگرتی لی ده گرن . . . نینجا
هه ست به تاو نه رزو دازانیکی ته و او ده کات، که هه موو له شه
لا وزه که ی داده گرت . . . هه ر له ته منی جهوت سالی به وه،
تهو به حالی، تهو ساکه نه ده چروخه سته خانه و چاوی به هیچ
پزیشکیکیش نه ده که وت؛ چوکه دایره ی له چاره کردنی ته م
نه خوشیانه گه لیک سپور بوو . . . په نجه به کی بو گه رووی
دریز ده کردو به توندی له نالوه ناوساوه که ی ده چه قاندو که
ده ری ده هینا، کیمیکی زه ر دای ده پووشت، سیستره که،
ده رری به که ی نه رانی ده رهینا و پنی گوت:

- وادیاره، به ته وای چاک بوو ته وه، ته م بیان دوا یین ده رزی
بوو، نه رانه چه قاندی .

- شوکریه خان، زور سو یاست ده که م، هونه ره که ش هی
تویه، فرهاد، زه رده خه نه گرتی و له جیگاکه ی هه لاسایه وه،
سه رنجیککی تیژی نارسته ی، سینه په کانی
سیستره که ی کردو و تو زیکیش له دوو چاوه ره شه فراوانه کانی

ټه وېشي ده زانی ، که ده موچاوه ناشیرینه که ی هوی په وینه ووی لاهو کان بوون لئی . . . هینده ی نه ما بووره شیبینی هره سی پی بیټیت ، چهند جار یکیش بیړی له خو کوشتن کرده وه ! . هم موو روژیک له بهر ناوینه که داده نیشت و سهرنجی ده دایه ده موچاوه سیس بووه که ی ، له ناو قزه ره شه براوه کورته که ی دا ، له داوه سپی به کان ده گهرا ، به لام که کراسه که ی به یی داده که ندو به خوشنوودی به وه ده ی روانی به سینه سپی به نهرموله که ی ، جووت مه مکه کانی که ههروه کودو توپی فوو دراو بوون وه دهرده که وټن و له گه ل هه ر جووله به کسی ی ده له رانه وه ؛ هه ناسه به کی قولی هه لده کیشا هه واکه ی سینگی به توندی دهرده به راند ، هه سټی به گوشادی به ک ده کرد ، ده خزیته هه موو خانه به کی له شیه وه ، وای هه سټ ده کرد ، که هینشا له تافی جحیلی دایه وه دوش توانی به و مرامه ی له میشکی دا گینگل ده خواته وه بگات ! .

فهرهاد هینشا ته مه نی له بیست وینج سالی دا تپه ری نه کرد بوو ، هه ر چنده له پواله ته وه شهرمن دیار بوو ؛ به تایه تی به رامبه ر نافرته ان ، به لام دهر وونی وه کوربورکانیکی ته قواوه جوژی ده دا ، هاواری سینکس زور به توندی تی دا دهنگی ده دایه وه ، هیزیکي گه ووه کاریگری شار دراوه ، به ره و کچه که پالی پپوه دهن . . . له به کیک له سهر دانه کانی ، چاوی به کچه که وت ، کراسیکی ته نکي جوانی له بهر بوو ، هه موو ئادگاری له شی ده بیندرا ؛ دوو بازووه دریز و نهرموله کانی به ته وای پروت دیار بوون ، کراسه که ش به ته وای سینه پان و به فرینه که ی دانه ده پوشت ؛ جووت مه مکه گه ووه کانی له ژیر هم کراسه ته نکه دا به چاکی دیار بوون . به شه رمه وه له سر دوشه کیک دانیشټ ، کچه بالیفیکي گه ووه ی خسته پالیه وه ، ژ ووره که هه مووی به مافووری روژگین رایه خه سترابوو ، به دریزای دیواره که ش دوشه کی په موریز کرابوون و په شمه ی جوانیشی به سهردا هه ل کیشرا بوون . کچه به بی شهرم ، ده سته له رزیوه که ی گرت ، تیشکیکي گه شاوه ی زهرده خه نه به کی پر له خوشنوودی به سهر ده موچاوی دا به ره لا کردو به نازه و گوتی :

- گیانه که م ، بزوا دره ننگ هاتی ؟ ! . من هه ر خوارده مه نی به ک حزی لی بکه ی ، بوم ساز داوی ! . فهرهاد له به روشه ی « گیانه که م » راچله کی ، له دلی خوی دا پرسپاری کرد : « به راستی من گیانی نوم ؟ ! » .

هه ر چنده زستانیکي سهخت بوو ، به لام ژ ووره که به هوی سوپا نه وتیه کان گه رم و گور بوو ، له دهر وه گرمه ی هه ووه تریشقه دهنگی ده دایه وه ، ترووسکه ی برووسکه کان له پشت په رده ته نکه که ی تاکه په نجه ره که ی ژ ووره که وه به دی ده کرا . . . کچه بونان هینان . هه لسا خوشکه که ی له و بچووک تر ، نایلونیکي زلی له نیوه ند ژ ووره که دا رایه خست . فهرهاد له ژیره وه سهرنجیکي تیژ و کورتی دایی ؛ کچه له تافی جحیلی دا بوو ، به ژنوبالا دریز و شوخ و شه ننگ و قه د باریک بوو ، ده موچاویکی په ری یانه ی دلگیری هه بوو ، به هیچ جوریک به خوشکه که ی نه ده چوو ، کچه که چه مایه وه ، دوو ده سک له پرچه قاره یی به که ی به سهر شانی دا شور بیوونه وه ، به دوش دامانه وه له خوی پرسسی : « چون له جارانی پیشوودا چاوم بی نه که وترووه ؟ ! » . شوکریه که گه رایه وه . جه ند ده فریکي پر له خوارده مه نی هه ل گرت بوو ، له سهر سوفره که ریزی کردن ، به زه زده خه نه به کی کزه وه گوتی : - « مه گولچنی خوشکه م . . هه ر پیش دوو روژ گه راوه ته وه ، ماوه به ک بوولای خوشکه گه ووه شووداره که م بوو . دایکه ش له مه ته قه که وه گه رایه وه و به رامبه ریان دانیشټ تیله ی چاوی له روخساری هه ل نه ده گرت ؛ له وانه یه و ابیری کرد بیته وه ، که روژیک دی بیته زاوایان ! . که له نان خواردنی ئیواره بوونه وه ، فهرهاد به گه رمی سوپاسیانی کرد . به ده میکی پر له پیکه نیسینیکي خوشنوودی به وه گوتی : - به راستی خوارده مه نیه کی زور به تام و چیژ بوو ! .

شوکرپه ش به کسه ره و لامی دایه وه :

- نوش گیانت بی . . روژیک دیت ته وه بیسینی چون هم ده ستانم خوارده مه نی گه لیک خوش و به چیژ ترت بودرووست بکه ن ! .

پاشان کچه به پیکه نینه وه گوتی :

- یاری « کومکان » ده زانی ؟

فهرهاد به شه رمه وه و لامی دایه وه ، به سهرنجیکیش ده موچاوی دایکه ی پشکنی به وه ، که ته ویش به وردی تی راده ما ، پاشان تیله ی چاوی دایه گولچن ، که له پشت سه ماوه ره که ی هه لمیکي چری لی هه لده ستاوه له بوشایی ژ ووره که بلاو ده بووه ، دانیشټ بوو ، خه ریکي چا تی کردن بوو :

- تا . . که میکی لی ده زانم .

- ده ته ووی ، پیکه وه یاری به که ده ست پی بکه یین ؟ ! پیش ته وه ی

فهراد وه لآم بداته وه، كچه گوتی :

به لآم من له وه دلینام، كه هه رتوده ی دورینی . كاغهزه كانی یاری په كه ی گرت ه دسته وه و به دست و برد تیکي هه ل كیشان و پاشان دابه شی كردن و گمه كه دهستی نی كرد كچه كه له دووچاوه ره شه گه و ره كانی كوره و ده موچاوه فره جوانه كه ی راده ما، ههستی به كامه رانی ده كرد، گیانی داده گرت، كه بیشی دواند ابایه، قسه كه ی به وشه ی «گیانه كه م» ده ست پی ده كرد . . كاغهزه كانی له ده ست ده رفاند و سه رنجیکي ده دانی، پاشان به پیکه نینه وه پی ده گوت :

گیانه كه م، ژماره كان ده بی ل. دوا ی په كه وه بی . . نا «پیر» به م جوړه دروست ده كری . . ! تیگه پشته . . !؟ نه ویش به شه رمه وه و می ده دایه وه :
- نا . . نازیزه كه م تی گه پشتم . . !

به لآم هه ر له و كاته وه، كه چاوی به گولچن ده وت، میشکی به وه وه جه نجال بوو، كچه له ژیره وه تیله ی چاوی تی ده بری و نه ویش هه ر چه نده به یاری په كه وه خه ريك بوو، سه رنجیکي خیرایی ده دایی و، به لآم تیروانینه كانی تیژ و پشكنه ر بوون؛ چاوه كانی وه كو كامیرایه كي توماتيك ده یان وینه ی له چركيك دا ده گرت، ثم وینانه ش به بی گه ردی له میشکی دا نه خشه ی ده كیشا . . چاوه كانی گولچن وه كوه ی شوكریه گه و ره بوون، به لآم وه كوه ی نه و ره ش نه بوون . . زه رد بوون، تیشكینکی پرشنگداری وه كو تیشکی روژ لی ده دره وشانه وه، ده موچاوی وه كو مانگی له چوارده، خرو رهنگ زیوین؛ لوتیکي بچووك و دوولویو ناسك و تنك، كه خه نده دلرفینه كانی له په كي ده تر ازاندن، ددانه وردیله كانی، وه كو دوور شته ی مرواری سپی، له ناو ده مه بچووكه كه ی دا به ده رده كه وتن . . كراسیکي سووری رازاوه ی به ورده گولی ره نگا و ره نگی له به ر بوو، نه نگوچكه دریزه كانی له په كي گری دابوون و خستبوینه سه ر شانی و به شیکي زوری لای دهستی هه ل كشابوونه وه سه ره وه و دوو بازو وه سپی و نه رموله كانی، كه به ریزه بازنی زیر رازاند بوویه وه به ده ركه وتبوون . له جیگا كه ی دا هه ل سایه وه و پیاله چایه كي خسته به رده م، به تووره یی په وه له خوشكه كه ی خوری :-
نه ری یاری كردن به س نی په ؟!

فهراد په كسه ر به ره و پشته وه كشایه وه و پالی به بالیفه كه وه ناو پیاله چایه كه شی به ده ستیکي هه ل گرت و به دوش داماوی سه رنجی دایی، به لآم كچه بزه نیکي پرشنگداری خسته سه ر لیه كانی و ده موچاوی وه كور ژیکي به ره به یان گه شانده وه،

چاوه كانیانیشیان له په كتری چه قان و به دوورو دریزی له په ك رمان . كوره ههستی به پینگیکي گه رم كرد به ته نی دا ده روات شوكریه ش پایه زه كانی تووره له داو كشایه وه پاشه وه، دایكه ش كه سه ر نه جی ده دانی؛ نیشانه ی پهستی و تووره بوونی له سه ر روخساری شوكریه ی كچی به دی كری . . . نه و شه و كاتیکي خویشی له گه لیانا برده سه ر. كه له نیسوه ی شه و دا به جی هیشتن، دوو خووشكه كه تا ده رگای هه وشه به ری یان كرد، نه ویش له پالتوكه دا خو ی لوول داو ویستی خو ی له نمه بارانه كه ی به هیمنی ده هاته خوار یباریزی . . نیر هه ر له و شه وه و بیبری له گولچن ده كرده وه؛ ثم كیز و له ناسك و نازداره، بوو به وینه په كي نه فسووناوی له په رده ی میشکی خو ی ده تواند، بوو هانده ره كي به هیز پالی پیوه دنا، كه هه زارو په ك بیانو بو خو ی بدوزیته وه بو نه وه ی سه ر له ماله كه یان دواو، نه و ماله ی لی بووه شوینیکي پیروژو په رستگاینك، كه په یك ره جوانه كه ی خه ونه كانی لی داندرا بوو. به لآم شوكریه، گه لیک له خو ی پی خوش تر بوو تا له هاته لایان دانه بریت، بویه خو ی ده عه تی ده كردو، ناو اتیکي زوریشی به م هاتنانانه ی هه بوو. گه لیک جار له گه ل خو یسه وه وای بیرده كرده وه، كه ثم داوه ی بو ی داناو ته وه، هینده پوخته په هه ر نه وه ی ماوه به ته واوی بكه وینه ناوی . . به بی نارامی چاوه روانی ثم وشه نه فسووناوی په بوو، كه خه ونه هه میشه بیكه ی ژبانی پی به نیته دی . به لآم نه وه ی رووی دا، به پنجه واته ی ناو اته كه ی نه بوو؛ روژگار وای كرد، دلدار ی په كي قوولی به سوز له گه ل گولچنی خوشکی ربه ی به كي بهوینته وه، تی روانی حه زو، قسه و گفترگو یه كي بی پایانی عیشقی چاوان، بیته گلپه ی ناگرینکی به جویشی ژیر په راسوه كانیان، كار گه پشته نه و راده په ی خوشكه گچكه، هه ر كاتيك فه رهاد وشكری په ی خوشکی بدیبایه، پی ده كهن و یاپیکه وه یاری په كه ده كهن، په ست بی ویا له تووره ییا به روویان دا بته قیته وه وژ ووره كه جی بهیلی . . هه ر وها دایكه ش كه وته هوودلی و رارای، به تاییه تی كه خه میکي چری به روخساری كچه گه و ره كه یسه وه ده دی، له وه ش ده ترسا، نه وه ك جارینکی تر تووشی ناوات روخان بی و لی بی به زه بریک خو ی پی له به رانه گیری! . . شه و نیکیان پاش ماوه په كي دریزی یاری (كومكان)، فه رهاد ویستی پروات، ناسمان ساف و بی گه رد بوو، مانگه له چوارده بوو، به هیمنی ده خیزی و تریفه كزه كه ی به ره و باخچه بچكولانه كه ی مالیان شور ده بووه، گولچن به دوا ی داهات، له ربه ره كه ی كه بو

دهرگای حه وشه ده چوو، له نه نیشتی یه وه ده رویشت، له پیر دهستی به پانی فهرهاد کهوت!، فهرهادیش ئاورتیکی له دواوه دایه وه، که سی تری به دی نه کرد؛ ئه ویش دهستی دریز کردو دهستی گولچن خسته ئاوله پی، ته زوونکی گهرم به له شی دا داگه را، له م چرگه دا ههستیکی ئه فسووناوی دای گرت. ههستی پی کرد، دهستی کچه وه هه مووله شی ده له رزیت، پاشان له پیره کوپه بیکه ریکی له به رد داتا شراییت رهق له به رده می وه ستا، ئه ویش لی نزیك بووه و خستی یه باوه ش. کچه لیوی به ده می کوپه وه نووساند وه کو شه ننگه بی به ر زریانیک ده هه ژایه وه به ده نگیکی نزمه وه پی گوت :- سبه یسنی، پاش سعات ده وه ره. روزه که جومعه به مالمان چول ده بی. دایکم و خوشکم بو موسل ده چن. گوت لی یه؟

- نا. چاوه روان به، هه ر دیم.

- ۲ -

په نجه یه کی له رزوونکی به دوگمه ی زه ننگه کاره بایه که وه ناو به شله ژاوی چاوه روانی کرد. شه پولی هه ست و نهستی به جوش، له دیواری میشکی ده دا، ئه وه کاته دیاری کراوه که دا هات، به لام له قولایی دهروونی دا بروای نه ده کرد، که ئه م کیژ و له یه وا به ئاسانی به دوا ی بانگی دل داری یه که ی بکه ویت و به بی ترس و به م جه ساره ته ش له ماله وه یان ژوانی بداتی!! له میشکی خوی دا ده یه و بست نیگاری ئه م دیداره بکیشیت، بیریشی له وه ده کرده وه، که چی پی وسته له م هه لوبسته دا پی بلیت. چاوونکی به سه ر کات ژمیره که دا خشانند، میله که ی له سه ر سعات ده و نیوی به یانی وه ستابوو. روزه یکی به هه تاوی گهرم بوو، ئه و که له ده ره وه ی ماله که یانه وه وه ستابوو، جریوه جزیوی چوله که کان، که له سه ر چله داره کانی باخچه بچکولانه که یان هه ل ده به زین، به چاکی گوتی لی ده بوو. به شله ژاوی یه وه هه ناسه یه کی گهرمی به ره لا کرد. وه ستانه که ی له چه ند چرگیک تی نه پهری به لام ههستی پی کرد؛ ئه م چه ند چرگه وه کوزه مانیکی دوور و دریزی بی پایانه، هه ر له م کاته ش دا بیرۆکه یه کی ترسناک له میشکی دا بروسکه ی دایه وه: «باشه ئه گه ر هاتو دایکه ی و. شوکریه ش له ماله وه بوون. یا له نیازه که یان په شیمان ببوونه. من چی بکه م؟! چی یان پی بلیم؟!» که ده رگا که کرایه وه گولچن به جوان ترین شیوه

هاته ده ر؛ ئه وه هیشتا بیر ی له وه لامینکی ریک و پیک و ماقوول ده کرده وه، که بیکات به بیانوی هاتنه که ی. گولچن خه نی، ئه م خه نینه گه شایه وه ش، جوانی یه کی دلرفینی و نه فسووناوی خسته سه ر روخساری، که له به ر چاوی دا هه ره کومانگی تریفه داری تا قی ئاسمان خوی پشان ده دا. توزیک له چاوه کانی رامما؛ که تیشکیکی پر سیحری لی ده رده چوون. به ده نگیکی نه رم و ناسکه وه گوتی:

- بیوره، که میک دوا که وتم. پیش ماوه به ک میوانم هات. ده فهرموو. فهرمووله ژووری میوانان دانیشه. له دواوه یه وه رویشت، پاشان له ژووره که ی میوانان، که نزیك ده رگا که بوو، له سه ر کورسی یه ک دانیشت، گولچن به بزه بیکه وه گوتی:

- که میک چاوه روان به، هه ر ئیستا به ری یان ده کم. دراوسی مانن و به س. من چاوه روانی هاتیان نه بووم! به لام فهرهاد چاره گه سه عاتیک زیاتر چاوه روانی کرد. بارایی و دوودلی گرتی و گوشادی و ترس له دهروونی دا ئاویته ی یه کتری ده بوون. له روودایکی کت و پر ده ترسا!

جگه ره یه کی داگیرساند، به قولی دووکه له که ی هه لمژی، پاشان له جیگا که ی قیت بووه و دهستی به پیوانی زه مینه ی ژووره که کردو نگوومی ده ریای بیر کردنه وه بوو، به لام کچه له پرهاته ژووره وه سینی یه کی بچوونکی به ده سته وه بوو، پیاله چایه ک و چه ند له ته بسکیویتی خستبووه سه ر، که لی نزیك بووه. تیشکی چاوی ئاراسته کردو، زرده خه نه یه کی گه شاووه دلرفینی رووی گه شانده وه، به خوشنوودی یه وه گوتی:

- گیانه که م دوودل مه به. ئارامت هه بی، هه ر ئیستا ده روون. نیم گوتن کوپری خالمه، هاتوه سه رمان لی بدات! فهرهاد هه ناسه یه کی ئارامی هه لکیشا، کچه ش تی بینی ئه وه ی کرد، که نیشانه ی په شیوان و شله ژان ده مووچاوی کوپه به ر ده دات. به شه رمه وه گوتی:

- ده ترسام نه بی!!

به لام فهرهاد کپ مایه وه. به س تی روانینیکی شه ییدایی ئاراسته کرد. پیاله چایه که ی هه لقوراند، وستی جگه ره یه کی تر داگیرسیننی، به لام کچه دهستی دریز کردو جگه ره که ی له نیوان لیوی راپسکاند و پیکه نی: - نا. نا. زیانی بوته هیه ئه ویش پری دایه دهستی کچه و خستی یه ناو له پی، ماوه یه کی دوور دریز له م ده سته سپی یه رامما، که هه ر

رکوپه موزم نرم بوو. پاشان نهی به سهر به نجه کانی دا خشاندا، سهرنجیکیشی دیه بازنه زبیره کانی، که هر دوو دهسته کانی دهر زندهوه. پاشان دهسته که ی نه دهمی نریک کردهوه و دایه بهر گوبری مچ، کچه ههستی به دلخوشی کرد ده خزیته گیانی، دندری به کی به جوش نه ناخی دا گلپه ده کات، تویکی تر نی نریک که وته وه پاشان خوی پیوه نووساندو کچهش بازووه کانی نه می کوره نالاندو لیه کانیان به به کتیره وه نووساند. نه مچ و موچ دا تانه وه. کوره گوتی:

- نی گولچن... گپنه کم، چه ندم خوش دهونی... من قهت چوه به نفره تیک نه که وتووه، جوانی توی هه بو بیت...!

کچهش: به زورده خه نه وه گوتی:

- منیش توم ههر نه و روزه وه چازم پیست که وت، خوشه ویستی... نه چاوه کانت هه موو شتیکم خوننده وه... زانیه توش بیر نه چی ده که یه وه...! کچه له بیری چوو، که میوانه ژنه کانی نو ژووره که ی بنه بان به جی هیشتووه، دنداری به که به ته وای مهستی کردبوو، لهم چرگانه دا دویای نه میشکی دا سراووه... کوره زیاتر گوشه یه باوهشی، کچهش خوی خزنده گوشه، بازووه کانبشی له ملی کوره ههر وهرت لاند بوو... کوره روومه تی به سینگی کچه وه نوساند، هه منیکی بون داری وه که و تر پیر ژایه لووتی. به هه ناسه برکی گوتی: گه ره کمه. دیدمه به سینه جوانه که تیر بکه م...! کچه به بی سی و دوو، دوگمه کانی کراسه که ی کرده وه و گوتی: نه بهر خاتری تو، ناماده م هه موو شتیک بکه م... گپنه که م.

سینه نه رصوبانه سهی به که ی وه کوره شتیکه سهرتاپا دپوشراوی به به فریکه بریقه دار به دهر که وت، دوو مه مکی خروپرو تورتی، وه کورو گو مزی سهی بچووک له سهریا قیت وه ست بوون، ههر دوو له په کانی خسته سهریان و به نهرمی دهی گوشین... مهستی ههر دوو کیانی دا کرت و ماوه یه کی دزیز بوورانه وه که و ته خه ونکی نه فسووناوی...!

به لام نهر دهنگی زهنگه کاره بایه که ههر دوو کیانی راجه کند، به شه ژاوی کچه له گوشه فهرهاد راپه ری و به په نه دوگمه کانی کراسه که ی داخست و خوی ریک و پیک کرده وه و به ره ده رگای حه وشه وه چوو پاشان به په له گه رایه وه، ده موج ویشی: نیشانه ی شه ژانی هیشتا ههر پیوه مابوو، کیتی: کیترو له که ی دراوسیمان بوو، هاتبوو بانگی دایکی بک... دباره کاریکه به په لیمان بی به!

فهرهادیش له سهر قه نه فه که هه لساو به دهنگیکه لهر زوکه ر گوتی: گیانه کم گولچن، وا باشتره منیش بروم! کچه به سهرسامی یه وه گوتی:

- نابی بروی... نه وان ههر نیستا ده رزن. دوو باره فهرهاد دانیشته وه، پاش ماوه یه کی کورت، گوتی له دهنگه دهنگی ژنه کان بوو، ماله که به جی دینن. گولچن ده رگاکه ی له دواوه بان داخست و گه رایه وه و له به رده می دانیشته... قسه و، وتوویزیکه پر له سوزو خوشه ویستی له نیوانیان دا به رده وام بوو. کوره گوتی:

- گولچین گیان، ههر خوت ده زانی تاج راده یه ک من توم خوش دهوی... من نه گه ر هاتووه کو دیوانه، هه موو قور بیکه ی نه م دونیایم پشکنی یه وه، له م باوه رده دام؛ کچیکه شوخ وشهنگی وه ک توم به چنگک ناکه وی!

کچه به بی دهی روانی به گلینه کانی فهرهاد، به تاسه وه چاوه دیری وشه کانی که وه کودانه مرواری له نیوان لیه کانیه وه ده هاتنه ده ری ده کردو به خوشنوودی یه وه گوتی بو نه م هسانه ی تمل ده کرد.

- فهرهاد گیان منیش توم خوش دهوی، دلینابه به که ست ناگورمه وه... نه گه ر له م هه سته م دلینا نه بام، ریگای نه وم به خوم نه ده دا، به دزی دایکمه وه بیتیم!

- که واته قایل ی بی یه هاوسه رم؟

کچه سهری قایل بوونی بوله قاندا، به لام ته منیکی چری خه مباری روحساری داگرت و به عاجزی یه وه گوتی:

- ده ترسم شوکریه ی خوشکم قایل نه بی!

- له بهرچی؟! فهرهاد نه می به واق و رمانه وه گوت.

- بو نازانی، نه ویش...!؟

فهرهاد به پهستی هه لساوه سهری و به تووره ی یه وه گوتی: - من هیچ به لنینیکم پی نه داوه... پروات هه بی! کچه به شه رمه وه گوتی:

- نه ووت له بیرنه چی، که خوشکی گه وره مه... نیستا نه و له جیاتی باوکه م و ههر نه ویشه به خیمان ده کات تویک دام، پاشان بی نه وی سهری به رز بکاته وه گوتی:

- دایکیشم له وانه یه قایل نه بیت، پیش نه و من شوو بکه م!

فهرهاد ده ستیکه خسته سهرشانی و، دیار بوو نه ویش نیشانه خه منیکی کتپر له دورچاوی له نگره ی به ست، به لام ویستی کچه دلینا بکاو گوتی:

- نه م خه مه بزمی به جی بیله.

پاشان بهروویا خه نی وله تهك ده رگا که ی ژووره که دا وه ستاو
پرسی :- که ی ده گه ریته وه . . ؟!

- نیواره .

- که واته ، و اباشتره ، به جیت بیلیم با . . .

- چون حهز ده که ی باوایی .

فه رهاد لئی نزیك بووه و ماچیکی سوزناکی له گونای کرد ، هه
وه کوییه وئی ، له م وه عده ی له م دیداره پی دا دلنای بکار .
ئینجا رویشت .

- ۳ -

له ژووری میوانان دانیشتبوو به په شوکاوی یه وه لیوه کانی
ده کروش و که وتبووه گومی بیر کردنه وه . . دایکی پیش چه ند
روژیک قسه که ی بو دایکی گولچن درکاندبوو ، له پیشه کی دا
وای زانی بوو ، که بو خوازینی شوکر به ی کچه گه وره که ی
هاتسوه ، به لام هه ر که راستی یه که ی زانی ، واقی ورمساو
ده مورچاوی زه رد هه ل گه را ، بو تاو نیکیش زمسانی لال بوو ،
پاشان به تووره بوونه وه گوتی :

- من ناتوانم هیچ به لینیکت پی بدهم ، چونکه قسه که به ده ست
خوشکه گه وره یه تی . . ئه و خاوه نی راسته قینه ی ماله که یه وه هه ر
ئه ویشه جیگای باوکی گرتونه وه .

ژنه که ی خوازینی که ر ، که وستی چه ند قسه ییکی پیا هه لدان
به کوره که ی هه لریژیت ، دایکی کچه له جیگا که ی هه لساو
نیشانه ی په ستیش به ناشکرا به روخساری یه وه لکابوو گوتی

- چاوه روانی هیچ مه بن . . من ناتوانم ئه م داخوازیه تان به
شوکر به بلیم . . !

ئه م گفتوگویه ، دایکی بوی گیرایه وه . . ئه و ئیمروش خوی
هاتسوه داواکه له شوکر به بکات ، چونکه هه موو هه ول و
ته قه لای دایکی ، پاش چاوی که وتنه که ش ، وه کوخوی
گوتی ، هیچ نه نجامینکی نه بوو ! . . به لام من چی
پی بلیم . . چون له گه لی بدویم ؟ ! . . ئه م بیروکانه
له ئه ندیشه ی دا جووله یان ده کرد . ئوفیکنی هه ل کیشا ، تاوگیر
دیار بوو . . له جیگا که ی قیت بووه ، دهستی به پیوانی زه مینه ی
ژووره که کرد . دواکه وتنه که ی شوکر به زیاتری شله ژاند .
په رده ی په نجه ره که ی سه رباخچه که ی خانووه که یانی لادا ،
چاوه روانی کچه ی ده کرد : گولچنی دیت له باخچه که به ره نگ
هه ل بزکاو ی و په شوکاوی یه وه راهه ستاوه ، ئاگای له وه نه بوو ،

که فه رهاد له په نجه ره که وه سهیری ده کا . پاشان گولچن هه
ژووره که ی به بان هه ل کشا فه رهاد گوتی له دهنگی بوو

ده ی گوت :

- خوشکی بو دواکه وتی ، نیوسعات زیاتر فه رهاد چاوه زوانت
ده کا ! .

کوره دووباره له سه ر قه نه فه که دانیشه وه ، جگه ره به کی
هه ل گیرساندو به دوو په نجه ی له رزو که وه خستی یه نیوان دوو
لیوی ، بیری له چه ند وشه یه که ده کرده وه ، به لکوله م
هه لو نیسته دا به هانا یه وه پی . به لام هینه ی پی نه چوو شوکر به
هاته ژووره وه به جوان ترین شیوه خوی رازاند بووه ! . . پرچی
زور به جوانی ریک وینک کردبوو ، کراسینکی نونی ونه وشه یی
کردبووه بهر . ماکیاجینکی توخی له ده موچاودابوو ، ویستووی
ورده چالی روومه تی پی پر بکاته وه . فه رهاد له بهری هه لساو
خوشنوودی وکامه رانی له روخساری کچه ده په نگایه وه و
زه رده خه نه یه کی دل که ره وه ش له سه ر دوزلیوی له نگه ره ی
به ست ، دهستی بو ته وه کردن دریژ کردو گوتی :

- به خیره اتی گیانه که م . . من له وه دلینا بووم که روژیک دی
ئه م هه نگاوه باوینت . . !

پاشان له ته کیه وه دانیش و دایه قاقای پیکه نینیکی به رزو
بانگی گولچنی خوشکی کرد ، که هات لئی پرسى :

- هیجت بو فه رهاد نه هیناوه !

به قورگ گیرانه وه گولچن وه لامی دایه وه :

- هینتا هیچم بوی نه هیناوه .

- که واته زووکه شتیک بینه . . قاوه . . چایی ، هه رشتیک
بیت . . هه . . باشه ربه تی پرته قال بی . . پیکه نی . . ئه مه
باشتر نی یه . . ؟ .

گولچن به واق ورمانه وه سه رنجیکی دایی . ئه و ده ی زانی که وا
خوشکه که ی له بن به ردی که ر نوستسوه ، ده شی زانی دایکی
نه ویراوه راستی یه که ی پی بلیت ! . . هه ناسه یه کی قولی
هه ل کیشا ، له دلی خوی دا گوتی : « خوشکه کلوله که م به خوا
تو هینشا له خه یال دا ده ژی . . نازانم چی بکه م . . خوئه گه ر
خوشه ویستی بکرایه به یادگار بدریت ، من به هه موو
ره زامه ندیکه وه پیشکه شم ده کردی . . به لام ! . لیره دا
ناهینکی هه ل کیشا ، خوشکه که شی به سه ری دا قیژاندی :

- ئه و بووه کو بزمار له شوینه که ت چه قیوی . . چی یه دیاره
دل گوشاد نیت ! .

گولچن به کپی سه بیرینکی کردو ، که ریشیش خه مینکی
گه وره ی له ناخی ده روونی دا ده شارده وه . شوکر به

له كه يښ خوښيا له قسه كېرډن زانه وه ستا . وشه ي وای له دهم ده هاته دهر كه هيچ په يوه نډي يان په يه كه وه نه بوو ، نه ي ده زاني چون هم خوشنود ي په ي دلي دهر بېريت ! . . گیانه كه م نهوا بو واكړي . . چي په من هيچ نيشانه په كي گوشادي به رووته وه نابېنم ! . . هه ، له بهر چي ؟! . فهاد كپ دامابوو ، جار جارهش به دوش داماو ي په وه سه يري شوكر يه ي ده كرد ، په شيران و شله ژان ، به ته واوي زماني لال كرډيوو ! . . گیانه كه م ده شتيك بلي . . نه وي له دلته دهر ي بېره ، هه چنه دهم من ده زانم نيازت چي په بيلني ! . . خون نه وه ده زانم تومت خوش دوي . . نه م هم هر له ورژه وه زاني ، كه ده رزي په كه م له رانت چه قانده ، دايكت توزير غيرت گرتبوي ، له وه تنگاو بوو نه وه ك جيگاكي نه و بگره وه . . هه دپته وه يادت كه نه خوش بووي ؟!

من دهم زاني هم روزه هه دادی . . هه ، هه رسووري له سر بي دهنگي په كه ت ؟!

گولچن له تاوه دا ، له بهر ده رگاي ژووره كه وه ستابوو ، سيني په كي به ده سته وه بوو ، دوو په رداخ شه ربه تي پرته قاني له سر بوو ، قسه كاني خوشكه كه ي به ته واوي بيست . كه هاته پيشه وه جه سته ي وه كو شه ننگه بي په كي بهر زريانيك ده هه ژايه وه . . تاريخكايي بهر چاوي گرت و له ته پله بچوو كه كه ي به رده ميان نهنگوت ده ماو دهم كه و ته خواره وه . پارچه وپروچي په رداخه كه ش له سر زمينه ي ژووره ده دا په رش و بلا و بوونه وه . پر وشكي شه ربه تي پرته قاله كه ش ، ده موچاوو جل و بهرگي فهادو كراسه ونه وشي په كه ي شوكر يه شي ته ركرد ! . فهاد به په له هه لسايه سه رپي و پري دايه بازووي گولچن و بهرزي كرده وه . به لام گولچن به كي ده گريا . . نه وه ده گريه . . له بهر چي ؟! . شوكر ي هم پرسياره ي كردو په كسر هه موو تيشكه پر شنگداره كه ي خوشنود ي ، له سر ده موچاوي دا كوژايه وه . ماو يهك له خوشكه كه تي براما ! . به نووره بوونه وه به سه ريا قيژاندي :

- هيچ كياتيك چاره ت نيشانه ي خيري بومن پيوه نه بووه ! . . ده له بهر چاوم لاکه وه ، هه ي نيوچه وان رهش .

هم قسانه ي خوشكي ، گولچني سمی و دل گيري كرد ، بويه هه وه كو شيره مي كيڼ بووه و به رووي ته ق ي په وه گوتي :

- من نيوچه وان رهش ، يا توله خه يال و زره خهون دا ده ژني . . تو واز هاتووي كوشك و ته لار نه سه له درو وحت بكه ي . من چي بكه م . . راستي په كه نه وه تي په . . ؟!

- مه به ست له م قسانه چي په ؟!

شوكر يه هم پرسياره ي له گولچن كردو و به واق ورم او ي سه رنجيكي دايه فهاد ! به لام فهاد كپ مايه وه ، شوكر يه ش پري دايه بازووي و به توندي هه ژاندي وه :

- پيم بلي ، مه به ستي له م قسانه ي چي په ؟!

گولچن دوو هه ننگاو كشيده وه پاشه وه و له ته كه ده رگاكي ژووره كه وه وه ستاو به سه ر فهادا قيژاندي :

- بوزاستي په كه ي بي نالي . . بو كيشه كه ي بوزوون ناكه په وه ، بولي ده گريه به خه يال بزيست ؟!

خه يال . . چ خه يالنيك ! ●

شوكر يه هم په ي به واق ورمانه وه گوت و په رده په كي زه ردي چريش ده موچاوي داپوشت و به شله ژانه وه ده ي رواني په فهاد . . ! فهاد به زمان گيرانه وه گوتي :

- ناخر توده رفته ي نه وه ت نه دام راستي په كه ت بي بليم ! . . من پيش نيشاش ويستم خوازيني گولچنت لي بكه م به لام هم د و ويست بت خه م به هه لسويستيكي وا دلتي پني به رنجي . . پاشان دايوايه دايكت هم كيشه ي بوت روون بگردبايه وه !

شوكر يه له سه ر قه نه فكه قيت بووه ، تاوگيري شله ژان هارو حاجي كرډيوو ، چريكاندي :

- كه واته نه وپش همه ي ده زاني ؟! . . ئاي له م كاره ستانه . . ئاي له م به دبه ختي په . . ئاي له م به خته ره شم . . هه تو مابوويت قور به سه رم بكه ي . . !

ئيتير شيشانه كه وته شين و فيغان به چه په لوك روومه تي داده پلوساندو به هه ر دوو چلگيشي قزي دهرني په وه ، هه وه كو زنيكي كوس كه وتوو له ناوه ندي ژووره كه هه ل ده پيري . . دايكه غاري دايه ژووره كه ، ناميزي له كچه كه ي وه رتالاندي ، ويستي هيو ري بكاته وه . . به لام كچه وه كو شيت له ژووره كه سه ماي ده كردو ده سته كاني بو ناسمان به رز ده كرده وه : خوايه قه بوولي نه كه ي . . خوايه قه بوولي نه كه ي . . پاشان هيرشي برده سه ر فهادو به سه ريا قيژاندي : برو . . له بهر چاوم مه مينه . . له بهر چاوم مه مينه . . له بهر . . چاو . . وو . .

ئيتير په كسر بهر بووه و دلي له خوچوو ، فهاديش به توقاوي له جيگاي هه لساو به په له ماله كه ياني به جي هيشت گولچنيش به دواوه ي راي كردو له بهر ده رگاي جه وشه وه ستاو ، به تي روانينيكي پرئيش و كه سه ريكي كوشنده . . تاله بهر چاوي برزو بوو ، هه سه پري ده كر . . !